

Stern ging staan. Had Etienne Adams dat dan wel klaargespeeld? vroeg hij zich af. Had Adams Begins vertrouwen wél kunnen winnen... voor zijn duivelse onderneming?

De zon was net ondergegaan toen Steve Stern zich door de menigte liet opslokken in de Belfortstraat. Het nieuws over de moorden had de mensen er niet van weerhouden om de laatste volle feestavond op te zoeken. Duizenden slenterden doorheen het oude centrum. Op dit uur waren er nog veel gezinnen met kinderen, maar Stern wist dat die langzamerhand plaats zouden maken voor volwassen koppels en nog later voor groepen van jongeren die gedurende de nacht de ontelbare bars en terrassen zouden blijven bevolken. Zelf stapte hij in gedachten verzonken naar het Beverhoutplein achter de Sint-Jacobskerk, waar een vijftiger onder de platanen Jacques Brel aan het vertolken was. Hij ging zitten aan een klein tafeltje en bestelde een grote pils want de hitte woog nog altijd en had hem dorstig gemaakt. Uit de binnenzak van zijn linnen blazer haalde hij het boekje waarin hij notities nam en in de jongste uren had zitten tekenen – zoals hij al van jongs af aan deed wanneer hij in gedachten verzonken was. Zoals vaak had hij bochtige wegeltjes getekend die leidden naar een huisje aan de horizon. Daarrond had hij woorden genoteerd die bij hem waren blijven hangen naar aanleiding van de moorden: ruzie, verleden, signatuur... Bij dit laatste bleef hij mijmerend hangen. Doodslagen die gepleegd werden met een unieke handtekening verraadden doorgaans moordenaars die hun eigen behoeften wilden bevredigen, meestal lustmoordenaars. Die signatuur bestond vaak uit een ritueel – zoals een identieke vermindering van verschillende slachtoffers – maar er waren ook gevallen bekend waarin de doden bij iedere misdaad iets achterliet. Kon Etienne Adams zo'n moordenaar zijn? Was hij gekweld door schuld om iets

wat gebeurd was, was daardoor zijn zelfbeeld onherroepelijk aangetast en was hij om die reden gaan moorden zoals een sadist? Of maakte het ritueel van de golfballetjes simpelweg deel uit van de modus operandi, een noodzakelijk onderdeel van het moordproces? Een proces dat Adams mogelijk had beraamd met Begin, of wie weet aan hem had uitbesteed? Want Begin had hem beloofd te doen wat hem gevraagd was... Stern stond op het punt tegen zijn gewoonte in nog een pils te bestellen toen hij een bericht kreeg van Raven: 'Dode man aangetroffen in het Keizerpark. Veel opschudding daar. Volgens onbevestigde berichten golfbal aanwezig.'

'Golfbal aanwezig.' De melding van een mogelijk nieuw slachtoffer met de golfbalsignatuur had Stern helemaal uit balans gebracht. Het stopt maar niet, zuchtte Stern luidop terwijl hij zijn wagen uitstapte en snel naar de achterkant van het Keizerpark liep, voorbij de fietsbrug en de speeltuin, waar een aantal politiemensen samentroefte achter een stevig aangespannen lint. Het park was ontruimd, al vermoedde Stern dat er op een warme avond als deze heel wat bezoekers waren geweest, en misschien zelfs optredens voor de Feesten. Hij zag dat Baudouin al bezig was met sporenonderzoek aan de oever van de Schelde.

'Ha collega!' riep een kleine veertiger met blinkend blond haar en een door de zon gebruide huid hem toe. Het was André Agneessens, een politiecommissaris van de afdeling die instond voor het onderzoek van gewelddaden inclusief doodslag. Stern mocht hem niet graag hoewel hij nooit een conflict met hem had gehad. Agneessens was het type van de hyperactieve speurder die graag pronkte met zijn acties en resultaten, en dus zijn tegenpool. Politiechef Robyns had Agneessens kennelijk gevraagd het eerste onderzoek in het Keizerpark te leiden.

‘Hallo’, antwoordde Stern. ‘Moord?’

‘Daar ziet het naar uit’, zei Agneessens terwijl hij zijn modieuze bril omhoog schoof. ‘Een jongeman. Maar we weten nog niet wie, laat staan waarom. Hij heeft geen identiteitspapieren bij, wel een telefoon met een prepaid simkaart die niet geregistreerd is. Misschien een buitenlandse. We onderwerpen nog een aantal mensen die hier waren.’

‘Wie heeft hem gevonden?’ vroeg Stern.

Agneessens zuchtte terwijl hij even opkeek naar de halve maan die een spookachtig schijnsel wierp op het park. ‘Een groepje mensen dat had zitten drinken op het zithoekje aan het water, helemaal aan het uiteinde van het park. Kort nadat het donker geworden is, zijn ze daar vertrokken. Twee jongemannen zijn over het grasveld langs de oever gestapt. Zij hebben het lichaam ontdekt om kwart voor elf. Vijf minuten later stond de hele barak hier op stelten. Iedereen heeft het over een nieuwe golfmoord.’

‘Opnieuw een golfbal?’

Agneessens knikte. ‘Ja. Kom maar kijken. We hebben het lichaam nog niet aangeraakt, Andries is onderweg. Maar het lijkt erop dat uw moordenaar nog eens heeft toegeslagen.’

‘Uw moordenaar’, herhaalde Stern binnensmonds. Het is uw zaak, zo had Agneessens bedoeld. En dus uw verantwoordelijkheid.

Agneessens begeleidde hem tot aan de oever. Het lijk lag op de buik met de armen omlaag, en het hoofd rustte op de linker zijkant in de richting van het water. Toen Stern zich erover boog, zag hij dat de hals van de man was overgesneden en dat in zijn mond een witte golfbal was gepropt. Hij leek een gespierde dertiger, met dik gitzwart haar, een donkere stoppelbaard en zwarte, regelmatig gevormde wenkbrauwen. Hij droeg een versleten jeans en een wit T-shirt. Op zijn rech-

terarm stond een tattoo. Het was een woord, zag Stern, maar hij geraakte er niet goed wijs uit. 'Dragoste', las hij.

'Dragoste?' mompelde hij. 'Wat betekent dat? Zou het een buitenlander kunnen zijn?'

'Geen wapen gevonden?' vroeg hij aan Agneessens.

Die schudde het hoofd. 'Zo te zien niet.'

Baudouin kwam aanlopen. 'Dag chef. Warm hé.' Hij wiste zijn zweet af met een grote witte zakdoek. 'Veel sporen hier. Er is hier heel wat volk gepasseerd vandaag, natuurlijk.'

'Dragoste?' vroeg Stern terwijl hij wees naar het dode lichaam.

'Roemenië', antwoordde Baudouin zonder aarzelen. '*Dragoste din tei... Love from the Linden Tree...* Kent ge dat niet? Dat was een megahit zo'n vijftien jaar geleden denk ik, in heel Europa. *Dragoste* is liefde.'

Stern bekeek hem aandachtig. Baudouin hield niet op hem te verbazen. Misschien dus een Roemeen? Hij was helemaal uit het lood geslagen. 'En de golfbal?' vroeg hij.

'Opnieuw een andere, zo te zien. Rood lijntje in het midden. Maar we wachten op de laboanalyse.'

'Iets gevonden?' vroeg Stern.

'Er slingert hier heel wat rotzooi rond, maar dat kan van iedereen die hier voorbijgelopen is, zijn. De mensen zijn slordig vandaag de dag, er staan nochtans vuilnisbakken genoeg. Maar niets wat speciaal onze aandacht trekt.' Baudouin zuchtte en er viel een onbehaaglijke stilte.

'Hooft ge daar ook iets?' vroeg Stern hem ineens terwijl hij zich omdraaide naar het pad dat een twintigtal meter achter hem liep.

Baudouin keek op en tuurde in dezelfde richting. Dan hoorden ze beiden achter zich iets wat hen eerst deed denken aan gehuil van katten. Stern zag toen Baudouin het hoofd schudden terwijl hij hem toeriep: 'Dat komt van een mens!'

Ze liepen snel in de richting van de oostelijke Scheldearm. Achter het struikgewas zagen ze een kind helemaal alleen op de grond zitten, hevig huilend. ‘Mama, mama!’ riep het toen hij hen zag aankomen. Stern ging hurkend voor het jongetje zitten, naar zijn schatting drie of vier jaar oud, en trachtte het vruchteloos te kalmeren. Pas nadat een haastig toegelopen politieagente het had opgepakt en zijn hoofdje op haar schouder had gelegd, hijgde het kind schokkend uit.

